

Wonderdadig leven van den H. Antonius van Padua

<https://hdl.handle.net/1874/236526>

Vak 13

mm 13588

WONDERDADIG

LEVEN

VAN DEN

ANTONIUS

VAN PADUA

Uit het Fransch vertaald

Door A. V. R. K. Pr.

UB-ZUID

MEG
13 - 17

— AMSTERDAM

nsenstraat, 6

WONDERDADIG LEVEN

VAN DEN

H. ANTONIUS

VAN PADUA

Uit het Fransch vertaald door A. V. R. K. Pr.

G. BORG

AMSTERDAM. — Prinsenstraat, 6

1895

Imprimatur :

H. J. BORGHOLS

Libr. Cens.

Ymuiden

Die 28 Maji 1895.

WONDERDADIG LEVEN
VAN DEN
H. ANTONIUS VAN PADUA

Toen Z. H. Paus
Leo XIII *de algemeene
vereeniging* van den H.
Antonius, gevestigd te
Padua, en waarbij zich

de vereeniging van Brive heeft aange-
sloten, zijnen zegen schonk, zeide Hij :
« de H. Antonius, is niet alleen de *Hei-
lige van Padua*, doch evenzeer de Heilige
van geheel de wereld. » Dergelijke woor-
den zijn zeer bemoedigend, en sporen
ons aan het verhaal van zijn leven te schrijven ;
't is waar, een groot aantal geloovigen roepen
hem voornamelijk aan, om verlorene zaken terug
te vinden. « hierin toch, » zeggen zij naïef, « munt

Door het maken van het H. kruisteecken op den grond, verjaagt
Ferdinand den duivel.

hij bijzonder uit. » Zonder hem nu dit onvergelykelijk voorrecht te willen ontzeggen, willen wij evenwel hun door onwederlegbare feiten aantoonen, dat de H. Antonius gedurende zijn leven werd genoemd (*Alte tonans, bulderend geluid*): ter wille van zijne wetenschap, *de ark van het N. Testament*; voor zijne overwinning op de ketterij behaald, *de hamer der ketters*; voor de ontelbare teekenen, waardoor hij zijne zending bevestigde, *de wonderdadige zaaier*; eindelijk noemde men hem nog den wonderdoener, omdat hij als meester allen schepselen, het leven ja den dood zelven gebod!

Deze wonderbare heilige werd den 15^{den} Augustus 1195 te Lissabon geboren. Hij was door zijn vader gesproten uit het doorluchtig huis van Bouillon, uit Frankrijk naar Spanje gekomen om de Sarracenen te bestrijden; en van moeders kant uit het koninklijk huis van Tavera, hetwelk eertijds over Asturië regeerde.

Terwijl *dona Teresa* haar zoon Ferdinand op hare knieën wiegde, vond zij er een groot genoegen in hem de zoete namen van Jesus en Maria voor te zeggen; en zoodra hij kon spreken, liet zij hem de zoetvloeiende versen van het gezang *O gloriosa Domina!* herhalen, welke in het laatste zijner dagen, in een zegenzang vóór zijne intrede ten hemel, moesten veranderen.

Op den leeftijd van tien jaar werd hij door zijne edele en godvruchtige ouders aan de zorgen der kannunniken der kathedraal toevertrouwd. Toen hij nu eens daar met eene engelachtige vurigheid bad, verscheen hem de duivel onder eene vervaarlijke gedaante, die hem schrik trachtte aan te jagen, en hem van zijne godvruchtige gewoonten af te houden. Zonder te verschrikken, boog zich de knaap en maakte met zijn vinger een kruisteeken op den vloer, waarop hij geknield lag: de booze geest verdween oogenblikkelijk, maar het kruis, hetwelk op het plaveisel gedrukt bleef, werd het voorwerp van eene gestadige vereering.

De jongeling bereidde aldus deze wonderen voor, waarvan hij een groot aantal in den naam van het

goddelijk teeken van onze verlossing zou verrichten.

Vijf jaar later, trad de jeugdige Ferdinand van Bouillon, terwijl hij al de voordeelen, die zijn staat en fortuin hem aanboden, verachtte, in de Orde bij de reguliere kannunniken van

den H. Augustinus, eerst in hun klooster te Lissabon, daarna in dat van het H. Kruis te Coïmbra waar hij de voordeelen van eene groote afzondering kon genieten. Geleid door meesters, die

zoowel in de wetenschappen als in de wegen der religieuse volmaaktheid uitmunten, werd hij een voorbeeld van kennis en heiligheid en ontving achtereenvolgens met een verdubbeling van ijver de heilige wijdingen. Na negen jaar in deze vreedzame afzondering te hebben doorgebracht, en terwijl hij de inspraken van een

hooger offer gewaar werd, verliet hij deze, om onder de Franciscanen van het stadje Olivares opgenomen te worden, in de hoop te Moroko met zijn bloed het onderricht in het Christelijk geloof te bezegelen, even als de moedige martelaars, wier

roemrijke relieken te Coïmbra waren aangebracht. Met het kleed der kinderen van den H. Franciscus, nam hij te gelijk den naam aan van *Antonius*, naar wien het klooster werd genoemd.

Nadat hij, volgens zijn vurig verlangen, verlof had bekomen naar Afrika te gaan, vertrok de ijverige kloosterling weldra in gezelschap van eenen medebroeder, en scheepte zich in. Maar God scheen 't anders te willen, want tegenwinden maakten, dat zij op de kusten van Sicilië moesten landen. Terwijl Antonius door een hevige koorts was aangetast, werd hem door zijne oversten, die door zijn medgezel waren gewaarschuwd, bevolen in Italië te blijven. Tegen het Pinksterfeest begaven beiden zich naar Assisië, om het algemeen kapittel van de Orde bij te wonen (1221). Alvorens van een te gaan werden in deze groote vergadering de verschillende bedieningen aangewezen. Daar Antonius bij zijne broeders onbekend was, was hem niets opgedragen, waarop de Provinciaal van Bologna hem vroeg, of hij priester was. Op zijn bevestigend antwoord, werd de nederige religieus naar het klooster van *Monte-Paolo* bij Forli gezonden, om daar de H. Mis voor de Eerw. Broeders te lezen; bovendien verrichtte hij bij voorkeur de geringste bedieningen van het huis, en rustte slechts van zijn arbeid, door zich geruimen tijd met zijnen goddelijken Meester te onderhouden.

Tien maanden gingen aldus voorbij; doch weldra zou de tijd aanbreken, waarop de nederige *kok van Monte-Paolo*, tegen aller verwachting, in een uitstekenden redenaar zou veranderen. Ziehier bij welke gelegenheid de Voorzienigheid dit schitterend licht op den kandelaar stelde.

In het jaar 1222 begaven zich verscheidene wijdelingen van *Monte-Paolo* en eenige dominikanen naar Forli om door den bisschop van deze stad gewijd te worden. Pater Gratianus, die te vergeefs verschillende priesters had verzocht bij die gelegenheid te prediken, voelde zich eensklaps aangezet, Antonius te belasten, tot de wijdelingen eenige stichtende woorden te spreken, daar niemand daar voor te vinden was. Daar de nederige Antonius zich deze

eer onwaardig achtte, boog hij het hoofd en zweeg; maar wijkende voor de gehoorzaamheid, nadert hij tot den troon van den bisschop, vraagt zijn zegen en begint al bevende te spreken. In het begin drukte hij zich met groote eenvoudigheid uit, daar zijne nederigheid de schitterende vonken van zijn vernuft onderdrukte, maar langzamerhand vuriger wordende, werden deze zoo eenvoudige uitdrukkingen levendiger, grootsch, en stroomen van bovennatuurlijke wel-sprekendheid kwamen plotseling van zijne lippen, die tot nu toe voor onwetend waren gehouden. Toen men hem met de Kerkvaders als 't ware hoorde spelen, onder het aanhalen van de schoonste teksten der H. Schrift, konden de toehoorders zich niet weerhouden, hem luide toe te juichen. Alsnu begrepen de Paters het wonder, wat zijne groote zedigheid zoo lang verborgen had gehouden.

Aanstands door den Provinciaal van Bologna van deze wonderbare verandering onderricht, gaf de sera-

Wonderdadige preek van den H. Antonius voor de visschen.

phijnsche Vader dezen welbeminden zoon onmiddelijk last, in geheel Italië het Evangelie te verkondigen, hetgeen hij met des te beter uitslag deed, daar wonderen van allerlei aard zijne woorden bevestigden. Op zijn woord, stonden de dooden op en de onweders, die in het land woedden, spaarden zijn gehoor; desniettemin wilde men te Rimini, waar de ketters de overhand hadden niet alleen, niet naar den apostel luisteren, maar men hoorde zelfs spreken van een aanslag tegen zijn leven. Door eene goddelijke openbaring van dit helsche plan onderricht, begeeft hij zich, na eerst den Hemel ten gunste van zijne vijanden te hebben aangeroepen, door eene plotselinge ingeving naar de zee, terwijl hij zeide, dat zij, die hem zouden volgen, wonderbare zaken zouden zien. Weldra werd hij gevolgd door eene groote menigte, die in groote spanning wachtte op hetgeen zou geschieden.

Antonius komt aan den oever, ingetogen en als geheel buiten zich zelve; daarna zijn blik over het onmetelijk vlak der zee werpende, roept hij met krachtige en gebiedende stem: « Visschen der zeeën en stroomen luistert: u zal ik het Woord Gods verkondigen, wijl de menschen niet naar mij willen luisteren. » Op deze woorden verschijnt eene groote menigte visschen van alle soort en grootte aan den oever; zij plaatsden zich allen, alsof zij verstand hadden, in de volmaakste orde, houden de kop boven water en richten zich naar den spreker.

De heilige spoorde hen nu aan, hunnen Schepper dank te zeggen, voor het onmetelijk element, het welk Hij hun tot verblijf had gegeven, en herinnert hun in 't bijzonder, wat de groote God voor hen had gedaan. Na hen vervolgens gezegend te hebben, liet hij ze weer naar de zee wederkeeren, wat oogenblikkelijk geschiedde.

De halstarrigheid der boozen kon aan zulk schitterend wonder, hetgeen in tegenwoordigheid van zoo velen was geschied, geen weerstand bieden; zij wierpen zich aan de voeten van den wonderdoener en verzochten het doopsel en onderricht in de geheimen van het geloof.

Ongeveer op denzelfden tijd gaf hij het leven weder aan een jongmensch, dien men reeds op het punt stond te begraven.

Nog gedurende zes maanden zette Antonius door geheel Italië zijne apostolische zending voort. Maar in 1224 begaf hij zich op bevel van den H. Franciscus over de Alpen naar Frankrijk, om er meerdere huizen van zijne Orde te stichten en door zijn woord en onderrichtingen van het ware geloof, de goddelooze ketterij der Albigenen, welke zoovele verwoestingen in het zuiden van dezen schoonen streek aanrichtten, te bestrijden. Het eerst hield de heilige zich te Montpellier op. Toen hij op Paaschdag van het jaar 1225 in de kathedraal predikte, herinnerde hij zich, dat hij was aangewezen op dat oogenblik zelve in de kerk van zijn klooster het *Alleluia* te zingen. Diep bedroefd over dit onwillekeurig verzuim, hield hij eensklaps op met spreken, bedekte zich met zijn kap en diep buigende, bleef hij eenigen tijd onbewegelijk en stil, tot groote

De ezel knielt voor 't Allerheiligste Sacrament.

verwondering van den bisschop, de geestelijkheid en de geheele vergadering; men meende, dat hij ongesteld of in verrukking was; dit was echter niet het geval, doch op eene wonderbare wijze was Antonius, terwijl hij op den preekstoel stond, tegelijker tijd in zijn klooster geweest en had daar in het koor het *Alleluia* gezongen. Nadat het koorgezang was geeindigd, keerde hij tot zich zelven terug, deed zijn kap af en hernam zonder de minste ontroering zijne onderbrokene toespraak.

Achtereenvolgens bezocht de heilige Toulouse, Arles, le Puy in Velais en Limoges, welke plaatsen hem waren aangewezen. Uitgenoodigd te Bourges te komen, stemde hij er in toe tegen de Albigense ketters, eenen eucharistischen redetwist te houden. De verwoedste onder hen, die zich in 't eerst verslagen en overwonnen gevoelde, staat op en doet onzen heilige het volgende vreemde voorstel: « Ik heb, » zoo spreekt hij, « een muilezel, gedurende drie dagen zal ik hem zonder voedsel laten, daarna zult gij met Ons Heer in een remonstans komen en ik zal den ezel het voeder voorhouden, waarvan hij verstoken is geweest. Weigert hij hetzelfde en werpt hij zich eerst voor de H. hostie neder, dan word ik katoliek. » — O wonder! het dier dat zijnen Schepper beter scheen te kennen dan zijn meester, taalt niet naar het voeder, wat hem voorgehouden wordt, doch werpt zich voor het Allerheiligste Sacrament neder, door Antonius ter aanbidding opgeheven. De ketter hield woord, hij bekeerde zich met geheel zijn huisgezin, en bouwde te Bourges zelve uit dankbaarheid voor deze groote weldaad eene schoone kerk, die naar den naam van den bekeerden ketter *H. Petrus-lès-Guillard* werd genoemd. Een gedenksteen wijst op den oorsprong van de stichting dezer kerk.

De onvermoeide apostel ontving van den Hemel, tot belooning van zijn ijver, onuitsprekelijke gunsten; aldus bemerkte eens de heer van Chateauneuf, bij wien hij eene nacht doorbracht, toen hij zich te ruste had gegeven, dat een sterke glans de kamer van zijn H. gast verlichtte; door eene heilige

nieuwsgierigheid gedreven , tracht hij door de spleten van de deur te zien wat daar binnen geschiedt. Groot was zijne verwondering, toen hij in de armen van den heilige een kind van wonderbare schoonheid bemerkte, hetgeen hem met liefkozingen overlaadde. Het gelaat van Antonius was geheel veranderden straalde van geluk. De bevoorrechte gastheer begreep aanstonds de waarde van het wonderbaar schouwspel, waarvan hij getuige was geweest. Op verlangen van den H. Antonius bewaarde hij het geheim, doch na diens dood, maakte hij het bekend en verklaarde, dat het kind ; wat den heilige met kussen had overladen, niemand anders was geweest, dan het Kindje Jesus.

Een der schoonste wonderen van dezen grooten heilige was voorzeker, de opwekking ten leven van een kind dat, ten gevolge van kokend water, waarin het was gevallen, den dood nabij was ; zijne ontroostbare moeder bracht het naar eene kamer, vlak naast het verblijf waar Antonius op hare uitnoodiging eene schamele maaltijd zou gebruiken.

De H. Antonius met het goddelijk Kindje Jesus in zijne armen.

Tegen het einde van het maal, zegde hij tot de weduwe : « Hebt gij nog een appel voor mij ? » Ach ! antwoordde deze, ik heb er geen enkele in huis. « Ga maar eens in de kamer waar uw kind ligt, dan zult gij er zeker vinden. » Al bevende gehoorzaamde de arme vrouw, en o, wonder, o, geluk ! Zij vindt haar kind geheel genezen, terwijl het rustig op een mand met appelen zit, en in elk zijner handjes een appel houdt, om ze den heilige aan te bieden.

Tegen den zelfden tijd ongeveer stichtte de heilige het klooster van Brive. Deze stad ligt zeer schoon op den linkeroever van de Lozère in een liefelijk dal : gedurende zijn verblijf in deze stad, had het feit plaats, wat beschouwd kan worden als het uitgangspunt van dit zoo algemeen verspreid vertrouwen op den H. Antonius als patroon van verlorene zaken. De heilige n.l. had al zijne onderrichtingen, voor zijne broeders gehouden, in één schrift te samen gebracht, en terwijl hij het wilde gebruiken, kon hij het nergens vinden, wat hem zeer speet, waarom hij zijne toevlucht nam tot het gebed. Een jeugdig novice nu had bij het verlaten van het klooster het kostbaar handschrift medegenomen. Aan den rand van een beekje gekomen, wat de ongelukkige wilde oversteken, bemerkte hij tot zijn schrik een afschuwelijk monster, dat hem vasthield en beval, den heilige het boek terug te brengen, wat hij hem had ontfond ; de novice liet het zich geen tweemaal zeggen, hij keert naar het klooster terug, en, terwijl hij zich aan de voeten van Antonius wierp, vraagt en verkrijgt hij ook vergiffenis.

Daar Antonius evenwel een groot verlangen had naar de eenzaamheid en versterving, liet hij eene kleine cel voor zich bouwen in eene grot op eenigen afstand van het klooster, en eenen kuil graven om de waterdruppels op te vangen, die van de rotsen afdruppelden ; deze aldus gewijde bron heeft nog voor zieken die er met geloof van drinken eene genezende kracht. In deze hem zoo dierbare eenzaamheid was onze heilige weldra het voorwerp van eene geheel bijzondere gunst der Allerheiligste Maagd. Op zekeren keer, toen hij met buitengewone

virgheid Maria aanriep, werd hij door Satan, die hem onder menschelijke gedaante verscheen, aangegrepen, op dengrond geworpen en bijna geworgd. Ondanks den hevigen aanval, had de heilige nog kracht genoeg het teeken des kruizes te maken en Maria aan te roepen met de eerste woorden van zijn geliefkoosd gebed: *O gloriosa Domina*. Oogenblikkelijk verscheen de H.

Maagd in een schitterend licht, en beval den duivel heen te gaan. Satan vluchtte vol woede en schaamte, terwijl onze heilige vervuld was met dankbaarheid en liefde voor de H. Maagd, die vervolgens onder den machtigen titel van

Onze Lieve Vrouw van Bijstand werd vereerd en aangeroepen.

Zij, die jaarlijks op Bartholomeus-Zondag de markt van Brive bezoeken, zullen daar een druk bezochte uienmarkt vinden, welke de gedachtenis wijdt en herinnert van een waar volkswonder, door den H. Antonius gewrocht, terwijl zijn klooster in deze stad werd gebouwd.

Het geld was schaarsch en er heerschte gebrek aan levensmiddelen. De goede Pater, getroffen door de armoede zijner broeders, zond iemand naar eene liefdadige vrouw, die dicht bij het klooster woonde, met verzoek hem wat groente te zenden; aanstonds

Het ten leven opgewekte kind biedt Antonius de verlangde appelen aan.

werd de meid naar den moestuin gestuurd om wat af te plukken, maar terwijl een zeer hevige stortregen viel, aarzelde het meisje naar buiten te gaan; zij gehoorzaamde evenwel, verzamelde een groote partij uien, bracht ze naar het klooster en kwam bij hare meesteres terug, zonder in het minst door den regen gedeerd te zijn. Het gerucht van dit wonder verspreidde zich allerwege en stemde alle inwoners der stad gunstig voor de Eerw. Minderbroeders.

Terwijl Antonius nog te Limousin was, had een herhaling plaats van het wonder, wat te Montpellier was geschied en hierin bestond, dat hij zich op twee plaatsen te gelijk had bevonden. Hij predikte eens in de kerk van den *H. Petrus*, toen hij zich eensklaps gedurende het sermooon herinnerde, dat hij er niet aan had gedacht, iemand in zijn plaats te stellen, om in het koor van zijn klooster de negende les van het *H. officie* te zingen; hij onderbreekt nu zijne preek en buigt gedurende eenige oogenblikken het hoofd en hervat daarna zijne rede, waar hij deze had onderbroken. De heilige had inmiddels zijnen dienst in de kerk van het klooster waargenomen.

Alvorens den *H. Antonius* afscheid te laten nemen van Frankrijk, zullen wij nog eerst eenige wonderdadige feiten aanhalen, welke deze onvergelykelijke wonderdoener in dat land heeft verricht.

De geschiedschrijvers van dien tijd zeggen ons, dat zich bij het klooster van Montpellier een vijver bevond, waarin zich zulk een groot aantal kikvorschen ophiielden, dat hun onophoudelijk gekwaak de religieusen in hunne gebeden en studies stoorde. De heilige ging naar den vijver en beval den kikkers, zijne broeders niet meer te storen. Van dat oogenblik af, hoorde men geen gekwaak meer, waarom de vijver volgens Azévédo den naam verkreeg van *St-Antonius-meer*.

Keeren wij naar Bourges terug, om wederom van een wonder getuige te zijn. De bisschop en de geestelijken van de stad hadden zich eens met eene groote menigte geloovigen naar eene groote vlakte, dicht bij de stad gelegen, begeven om het bezielde woord van den apostel aan te hooren. Het was heer-

lijk weder, de onvermoeide en welsprekende franciscaan besteed eene hoogte, van waar hij het woord tot het verzamelde volk richtte. Eensklaps greep een hevige angst en schrik deze groote menigte aan, die eerst zoo rustig en aandachtig was geweest. Antonius had niet bemerkt dat zwarte, zware on-

weerswolken de lucht, die eerst zoo helder stond, hadden betrokken. Schitterende bliksemschichten doorkliedden de lucht, een vreeselijke storm zou weldra losbarsten; een ieder wil zich naar zijne woning spoeden, of eene schuilplaats opzoeken: Antonius alleen blijft kalm en zegt met verheffing van stem: « Staat stil, blijft op uwe plaats en ik sta er voor in, dat geen druppel water uwe hoofden zal bevochtigen! » De heilige heeft gesproken, allen zijn

De novice brengt den H. Antonius zijn handschrift terug.
De H. Maagd bevrijdt den H. Antonius van een aanval des duivels.

gerustgesteld en blijven op hunne plaats, terwijl zij vertrouwen op zijne belofte : hoewel nu regen en hagel rondom de menigte bij stroomen uit de lucht vallen, valt ook zelfs geen druppel op een van hen. Op het zien van dit wonder, dankten zij God, en beloofden getrouw te blijven aan de raadgevingen van zijnen machtigen dienaar.

Terwijl Antonius te Toulouse was, ontving hij er eene zeer groote gunst van de H. Maagd. Op het feest van Maria-Hemelvaart, kon hij niet besluiten naar het koor te gaan om de Primen te bidden, daar eene zekere verklaring van dit geheim in het martijrologium van Usuard, zijn geloof, dat zoo levendig was betreffende dit verheven geheim, een weinig kwetste. Om haren welbeminden dienaar te troosten, verscheen hem de H. Maagd in eenen schitterenden stralenkrans en zeide hem, dat zij, na drie dagen zonder eenig spoor van bederf in het graf te hebben gelegen met ziel en lichaam op engelenvleugelen ten hemel was opgenomen, gelijk de H. Kerk leert. Dit visioen vervulde Antonius met vreugde, en deed zijn ijver in het verdedigen van de onuitsprekelijke voorrechten van Maria nog meer aangroeien.

Het volgende geeft ons een treffend bewijs, hoezeer de H. Antonius medelijden had met alle smarten der lijdende menschheid.

In zekere stad du Puy geheeten, was eene voorname dame op het punt moeder te worden, die zich in de gebeden en H. offers van den heilige aanbeval. Nadat zij nog eens zijne voorbede had ingeroepen, antwoordde de H. Antonius haar : « Vertrouw en verheug u, want de Heer zal u een zoon geven, die eens Minderbroeder en martelaar van Jesus-Christus zal worden, » hetgeen geschiedde, gelijk de heilige had voorspeld.

Bij eene der predikaties van Antonius, trad eensklaps een bode in de heilige plaats, en begaf zich naar eene edele dame, die aandachtig luisterde naar de woorden van den predikant ; de bode reikte haar eenen brief over en verzocht haar dringend hem te openen, hetgeen natuurlijk eene zekere stoornis te weeg bracht ; maar weldra werd dit veel

slimmer, toen men het geschrei en de weeklachten hoorde van de ongelukkige vrouw, die zoo even het overlijden van haar eenigen zoon had vernomen. De heilige evenwel ontdekte door goddelijke ingeving, de kunstgreep van den geest der duisternis en, terwijl hij zich tot de arme moeder richtte, zeide hij: « Wees gerust mijne zuster; uw zoon leeft en is volkomen gezond; deze bode is de vader der leugentaal. » Onmiddelijk nu verdween de voorgewende bode voor aller oogen en was nergens meer te vinden.

Bij eene andere gelegenheid, wenschte eene vrouw vurig den man Gods te gaan hooren, die op eenigen afstand van de stad zou preken; maar haar man wilde dit in geen geval toestaan. Door deze

Het wonder van Bourges.

weigering bedroefd, ging zij naar boven, en terwijl zij een venster opende naar den kant waar de heilige zou preken, trachtte zij tot haar troost, ten minste te zien, wat er in den omtrek voorviel. Doch, zie, door een uitstekend wonder, hoort zij zeer duidelijk de stem van Antonius, hoewel hij eene halve mijl verwijderd was, en verstaat volkomen den inhoud van zijne predikatie. Toen haar man haar vroeg, waarom zij zoo lang aan dat venster verbleef, gaf zij ten antwoord, dat zij luisterde naar de preek van Antonius; haar echtgenoot meende eerst, dat zij hem beet nam, doch toen hij haar zoo stil en onbewegelijk zag zitten, ging ook hij naar boven, en onderscheidde zelve zeer duidelijk de stem van Antonius. Van af dit oogenblik zag men beide echtgenooten geregeld alle sermoneu van den heilige bijwonen.

Een ander schitterend wonder. — Eene arme vrouw, die den Minderbroeders zeer genegen was had hun eenige levensmiddelen gebracht; door de eene of andere omstandigheid nu kon zij niet dan in de nacht naar huis terugkeeren. Haar man, die zeer vertoornd was over deze late tehuiskomst, overlaadde haar niet alleen met hevige verwijtingen, maar mishandelde haar zelfs, sloeg haar hevig, ja ging zelfs in zijne woestheid zoo ver dat hij haar de haren van het hoofd trok! De arme vrouw, die verplicht was het bed te houden wegens de ondergane mishandelingen, liet Antonius verzoeken tot haar te komen. Hij kwam, troostte haar, maande haar aan tot geduld en beloofde God voor haar te bidden. Ter nauwernood was hij in zijn klooster teruggekeerd en met zijne broeders het gebed begonnen, of de zieke voelde zich genezen, en wat nog het wonderbaarste was, haar haartooi was eensklaps weder gelijk voorheen.

Op zekeren keer, toen de heilige moest preken in eene kleine stad *Saint-Junien*, kwam er zoo veel volk, dat hij genoodzaakt was naar de openbare plaats te gaan. Hij liet eene kleine verhevenheid oprichten voor hem zelveu, de geestelijken, het bestuur en de voornaamsten van de stad. Voor dat hij evenwel het woord opvatte, zag hij bij ingeving

vooruit, dat de geesten der duisternis zouden trachten, stoornis te brengen onder zijn gehoor, maar tevens dat geen enkel ernstig ongeval zou geschieden.

Antonijs waarschuwde zijne toehoorders, doch voegde er bij, dat hun geen leed zou treffen, en nauwelijks was hij begonnen of de kwade geesten wierpen met groot gedruisch het gevaarte, waarop Antonius zich bevond, omver. Voor een oogenblik werd de menigte ontsteld, doch de waarschuwing van den heilige voorkwam verdere wanorde en weldra was de rust hersteld, te meer, daar noch Antonius, noch zij, die hem omringden, het minste letsel hadden bekomen. Spoedig was eene nieuwe hoogte daargesteld, vanwaar Antonius zijne preek te midden der grootste stilte kon voortzetten.

Door Provence gaande, werden de heilige en zijn gezel zeer gastvrij opgenomen door eene godvruchtige vrouw, die hen met de grootste zorg en liefde onthaalde. Zij bereidde hun een goeden maaltijd, en leende bij hare buurvrouw, wat haar ontbrak, om hare gasten zoo goed mogelijk te eeren. Nadat zij uit een vat in den kelder den noodigen wijn had

De H. Maagd verschijnt aan den H. Antonius op het feest harer ten hemel opneming.

getapt, ging de goede vrouw terug, doch vergat in haren haast de kraan van hetzelfde dicht te draaien, zoodat al haar wijn door den kelder liep. Tot overmaat van ramp, nam de gezelschap van Antonius een kostbaar glas, dat van de buurvrouw was geleend, zoo onhandig aan, dat hetzelfde brak. Tegen het einde van den maaltijd, wilde de gastvrouw nog wat wijn halen, en zag tot haren schrik, dat het geheele vat was leeggelopen. Na dit den heilige te hebben medegedeeld, begon deze, begaan met het lot van zijne weldoenster, aanstonds te bidden, en zie, terwijl hij bad, zag men de stukken van het gebroken glas bij een komen, het glas was heel. Ja er was zelfs geen spoor van 't breken te vinden. Verwonderd en verheugd ziet de gastvrouw het wonder, wat de heilige voor haar heeft gewrocht. Vol vertrouwen loopt zij nu ook naar den kelder en ziet met eene blijde verrassing, dat het ledige vat op nieuw met wijn was gevuld. Dronken van vreugde ijlt zij naar boven om haren weldoener te bedanken, doch tot haar groote spijt was Antonius reeds met zijn gezelschap vertrokken.

God gewaardigde zich de liefde van Antonius voor het H. Offer onzer altaren door eene uitstekende gunst te beloonen : eens was hij volgens zijn verlangen met een zeer gering werk bezig ; eensklaps hoort hij de consecratie-klok luiden, dadelijk knielt hij neder en door een schitterend wonder, openen zich de muren van de kapel en verschijnt de H. hostie tusschen de vingers des priesters ; hij aanschouwt en aanbidt ze met eene heilige vervoering van vreugde, waarna de muur zich weer sloot.

Een arme krankzinnige kwam eens in eene kerk, terwijl onze groote missionaris aan het preken was ; de arme man stelde zich zeer woest aan, liep door de kerk en schreuwde luidkeels ; Antonius ging naar hem toe en gaf hem het einde van zijn koord in de hand. Nauwelijks had de ongelukkige hetzelfde aangeraakt of hij veranderde geheel, kreeg op eene wonderbare wijze het gebruik van zijn verstand terug, en bedankte openlijk zijn weldoener voor de verkregene gunst.

In dien tijd leefde er in de stad du Puy een notaris, die wel is waar niet goddeloos, noch verklaarde vijand van de kerk, doch zwak en slaaf zijner hartstochten was. Wanneer deze nu den godvruchtigen overste der Minderbroeders op straat ontmoette, bemerkte hij, dat, zoo dikwijls hij hem

voorbijging, de man Gods eerbiedig den hoed afnam en zich zelfs voor hem op de knieën wierp, waarom hij hem zooveel mogelijk ontweek. Niette-

min stond op zekeren keer de heilige eensklaps voor hem, zonder dat hij hem kon ontwijken. Deze groette hem, volgens zijne gewoonte en knielde voor hem neder. De woedende

notaris sprak Antonius bits toe en vroeg hem : « Wat heb ik utoch gedaan, dat gij mij telkens voor den gek houdt? Vreesde ik Gods gerechtigheid niet, dan had ik u al lang met mijn zwaard doorstoken. » Antonius antwoordde hem

Op het gebed van den H. Antonius opent zich de muur eener kapel, en doet hem den priester de H. hostie opheffende aanschouwen.

met groote zachtmoedigheid : « Waarde broeder, ik eer in u den martelaar van Jesus-Christus ; ik heb vurig verlangd mijn bloed voor mijn God te storten, Hij heeft het niet gewild. De Heer heeft mij evenwel ten opzichte van u geopenbaard, dat gij, na uwe bekeering, Hem openlijk zou belijden en die belijdenis met uw bloed bezegelen. Denk dan aan mij, bid ik u, in dat gelukkig oogenblik. » Gelijk men wel kan denken, was de notaris op zulk eene toespraak volstrekt niet voorbereid, en terwijl hij meende met een halven gek te doen te hebben, lachte hij hem uit en ging heen. De H. Antonius had evenwel eene ware voorspelling gedaan. Inderdaad, eenigen tijd later, bekeerde zich de notaris en vergezelde met verscheidene priesters en broeders, den bisschop van du Puy, die als pelgrim naar Palestina was vertrokken om er den Mahomedanen het geloof te prediken. In eenen woordentwist met de Turken, legde onze notaris eene schoone belijdenis van het katholiek geloof af, terwijl hij den bedrieger Mahomed aan de kaak stelde. Dadelijk gegrepen, onderstond hij gedurende drie dagen de wreedste folteringen, en werd vervolgens ter dood veroordeeld ; alstoen verklaarde hij zijnen metgezellen, dat Broeder Antonius, overste van het klooster van du Puy, hem den marteldood had voorspeld.

Tegen het einde van 1226, ontvingen alle provincies van de Orde een rondgaanden brief van Broeder Elias, die toen vicaris-generaal was, waarin het treurig bericht van het overlijden van den seraphijnschen aartsvader der Minderbroeders werd gemeld. De H. Antonius moest zich daarop naar Italië begeven. Hij reisde te voet, Te Brive aangekomen, troostte en bemoedigde hij de bewoners van het laatste klooster, wat hij in Frankrijk had opgericht. Hij zegende ze met bijzondere godsvrucht. Dit klooster toch was als zijn Benjamin geweest. Zonder twijfel werd hij daarom op die plaats meer bemind en bleef de gedachtenis aan hem zoo levendig, dat hij er bij het einde van de xix^{de} eeuw niet alleen bijzonder wordt geeerd, maar bovendien tal van wonderen getuigenis van hem afleggen.

Toen Antonius naar Italië was teruggekeerd, begaf hij zich onmiddellijk naar Rome, waar zijn roep hem reeds was voorgegaan. De Paus beval hem er dat jaar de vastenpreken te houden. Op het H. Paaschfeest belastte Gregorius IX, die Honorius III was opgevolgd op den

pausselijken stoel, hem voor de talrijke pelgrims, die uit alle streken naar Rome waren gekomen, om de aflaten te verdienen en de feesten bij te wonen, te preken. Zonder aarzelen gehoorzaamde de heilige op de stem van Christus' plaatsbekleeder, en het wonder na de nederdaling vanden H. Geest te Jerusalem aanschouwd, werd hernieuwd. Ontelbare pelgrims van verschillende land-

aard en taal, verstonden tot aller verbazing de woorden vanden heilige zoo goed en duidelijk, alsof hij ieders taal afzonderlijk sprak. Bij deze gedenkwaardige gelegenheid gaf Gregorius IX, Antonius terwijl hij diens wonderbare kennis der H. Schriften leerde kennen, den bijnaam van *Ark des N. Testaments*, gelijk hij reeds door het volk *hamer der*

Wonderdadige genezing van eenen krankzinnige.

ketters was genoemd. Na te Padua als apostel te hebben gepredikt begaf hij zich naar Verona, waar Ezzelino di Romano, schoonzoon van Frederik II op eene onverdragelijke wijze heerschappij voerde. Onmogelijk was het de slachtoffers zijner wreedheid te tellen, noch de wreede kwellingen, welken dit monster in menschelijke gedaante de ongelukkige inwoners deed ondergaan. Antonius, bewogen door de klachten van dit arm volk, meende zich door God geroepen tot een heldhaftigen daad van moed en doodsverachting. Te Verona aangekomen, vraagt en verkrijgt hij onder voorwendsel hem zeer gewichtige zaken te moeten mededeelen, gehoor bij den wreeden Ezzelino. Zoodra hij in zijne tegenwoordigheid is, roept de heilige, zonder voor het gevaar terug te deinzen, en dien tijger scherp aanziende : « Verwoede vijand van God, wreede tiran, dolle hond, wanneer zult gij eens ophouden met het vergieten van onschuldig bloed ? Het bloed der christenen roept den hemel om wraak tegen u ; het godsgericht zal over u komen en uw oordeel zal verschrikkelijk zijn. » De gewapende lijfwachten, die Ezzelino omringen en steeds gereed zijn, zijne bevelen te volbrengen, wachten slechts op een teeken om dien monnik te dooden, wiens stoutmoedigheid aldus hun meester trotseerde. Maar God houdt de harten der verstokste zondaars in zijne hand. Ezzelino op de stem van Antonius als vernietigd, gelijk eertijds Attila op die van den H. Paus Leo, werpt zich voor den onversaagden apostel op den grond, bekent zijne misdaden en verklaart zich bereid zijne bevelen te gehoorzamen ; zijn gevolg stond verplet ; later bekende Ezzelino hun, dat hij op het gelaat van dien man een schitterenden glans had gezien, welke hem had doen schrikken, en dat hij had gemeend op het oogenblik zelve in het diepste der hel geworpen te zijn. De tiran vatte voor Antonius eene bijzondere achting op : gedurende eenigen tijd bedreef hij geene nieuwe misdaden ; maar zijne bedorvene hartstochten sleepten hem ten laatste toch mede in het verderf.

De levensbeschrijvers van onzen heilige halen hier

een bizonderen trek van hem aan. Eens toen hij te Florence preekte, waar de woeker algemeen heerschte, stierf er een notaris, die als een der rijkste woekeraars bekend stond. Antonius werd uitgenoodigd de lijkrede te houden. Hij nam tot tekst van zijne toespraak deze woorden van het Evangelie : Waar uw schat is, is uw hart : « *Ubi est thesaurus tuus, ibi est cor tuum* », en terwijl hij dezen gewijden tekst met kracht ontwikkelde, riep hij met eene verschrikkelijke stem en als van hooger hand ingegeven : « Deze rijke is dood en begraven in de hel. Zoekt zijnen schat en daar zult gij zijn hart vinden. » Op deze woorden, waren zijne toehoorders als van den bliksem getroffen. Ter nauwnood zijn de ontstelde ouders te huis, of zij openen den koffer, welke de schatten van den overledene bevatten, en vinden tot hun grooten schrik het hart van den ongelukkigen woekeraar te midden der goud-en zil-verstukken.

De stichting van het klooster van Gemona is be-

Ezzelino wordt door den heilige over zijne misdaden berispt.

roemd door het wonder, dat de heilige, terwijl hetzelfde gebouwd werd, wrochttte. Hij verzocht n.l. een ossendrijver voor eenige oogenblikken zijn wagen te leen, om een partijtje steenen te vervoeren. Daar de boer dezen dienst niet wilde bewijzen, wendde hij voor, dat zulks niet kon, wijl hij een doode in zijn wagen had. Deze doode nu was niemand anders, dan zijn zoon, die in den wagen lag te slapen. Op dit antwoord, drong de heilige niet verder aan en ging heen, terwijl hij onheilspellend glimlachte. De voerman wilde daarop den jongeling wekken, om hem het bedrog mede te deelen, waarvan, zooals hij meende, de monnik het slachtoffer was geworden. Maar zijne vreugde veranderde weldra in hevigen schrik; hij had de waarheid gezegd, de jongeling toch was werkelijk overleden. Aanstonds wierp zich nu de ongelukkige vader voor de voeten van Antonius en bezwoer hem met betraande oogen hem zijn zoon weder te geven. De heilige door medelijden getroffen, nadert den wagen, maakt het teeken des kruizes over het lijk en geeft den jongeling de hand, die weder tot het leven terugkeert.

Na het algemeen kapittel te hebben bijgewoond, ging Antonius eenige dagen op den heiligen berg van *Alverno* doorbrengen, ten einde in de eenzaamheid uit te rusten van zijne onophoudelijke vermoeinissen en zich tot nieuwen arbeid voor te bereiden. Men wees hem eene cel aan bij de plaats, waar de H. Franciscus de vijf H. wondteekenen ontving, en die nu nog bestaat. Tegen het einde van het jaar 1230, hernam onze heilige zijne apostolische reizen; hij verscheen weder te Padua, hield er de vastenpreken in 1231 en zijn wegslepend woord bracht op nieuw in deze stad de wonderbaarste vruchten voort. Vervolgens verkondigde hij het goddelijk woord in de omliggende plaatsen van Padua, bekeerde de zondaars, bracht de ketters tot het ware geloof terug, roeide haat en tweedracht uit, en herstelde overal den vrede.

Het uur der belooning naderde echter voor dezen goeden en getrouwen dienaar; door goddelijke ingeving werd hij tegen het einde van de maand Mei

1231 daarvan verwtitgd. In het begin van Juni nam hij met zich twee zijner gezellen en trok zich terug naar het dorp *Campo san Pietro* niet ver van Padua, waar de religieusen eene kluis hadden; in deze eenzaamheid, dacht hij aan niets dan aan den

hemel, en wel verre dat de gedachte aan den dood hem verschrikte, stortte zij juist zoete vreugde in zijne ziel. Toen hij zijne krachten voelde verminderen, wenschte hij naar het klooster van Padua gebracht te worden; maar toen men vóór de stad was gekomen, vreesde men, dat het volk, dat in menigte was uitgelopen, hem zou hinderen en het leven van den eerbiedwaardigen zieke in gevaar brengen. Men bracht hem dan naar het klooster der Clarissen van *Arecla*, bij hetwelk de Minderbroeders als bestuurders van deze kloostergemeente eene kleine woning hadden. Op den morgen van 13 Juni 1231,

een vrijdag, biechtte en communiceerde de heilige; vervolgens zong hij met zwakke stem zijn lievelingsgezang *O gloriosa Domina*, hetwelk hem zijne moeder had geleerd, toen zij hem nog op hare knieën wiegde. Zijne oogen richtten zich daarna ten hemel, en hij bleef eenigen tijd in dien toestand. Men vroeg hem, wat hij met zooveel aandacht aanschouwde, waarop hij ten antwoord gaf: « Mijne broeders, ik aanschouw onzen Heer Jesus-Christus! » Zijn einde brak nu weldra aan. Na het H. Oliesel te hebben ontvangen, sloeg hij nog eens zijne oogen ten hemel en ontsliep zonder doodstrijd in den Heer.

Antonius was toen bijna zes en dertig jaar oud.

Aldus verbleekte deze wonderbare ster, welker glans Frankrijk en Italië had verlicht. Aldus stierf deze onvergelykelijke wonderdoener, die zelve als meester over den dood had geheerscht. Op het oogenblik zelve van het overlijden van Antonius te *Arecla*, liepen de kinderen door de straten van Padua en riepen: *De heilige is dood! De heilige is dood!* waardoor deze groote gebeurtenis spoedig algemeen bekend werd. Een ernstige strijd ontstond wegens de begrafenis van den heilige, tusschen de bewoners van *Arecla* en die van het klooster van Padua, hetwelk de heilige voor zijne laatste rustplaats had aangewezen. De bisschop van Padua behield de overhand en vijf dagen na het verscheiden van Antonius, werd het lichaam eindelijk opgenomen en vertrok de lijkstoet van *Arecla* naar Padua. Gewijde gezangen vervulden de lucht. Men zou gezegd hebben, dat een overwinnaar de hoofdstraten zijner hoofdstad doortrok. Toen de stoet was aangekomen bij de kerk van de H. Maagd, welke door den H. Franciscus van Assisië was gesticht, zette men de kist neder en de bisschop zong eene plechtige Mis van *requiem*, waarna de beaarding plaats had.

Zijne levensbeschrijvers geven ons van den H. Antonius de volgende beschrijving: de kleur van zijn gelaat was donkerbruin, gelijk dat van bijna alle Portugezen; zijne gestalte was een weinig beneden het middelmatige; hij zag er sterk uit, ofschoon zijn gestel zwak was, zijn uiterlijk was bevallig, bijna

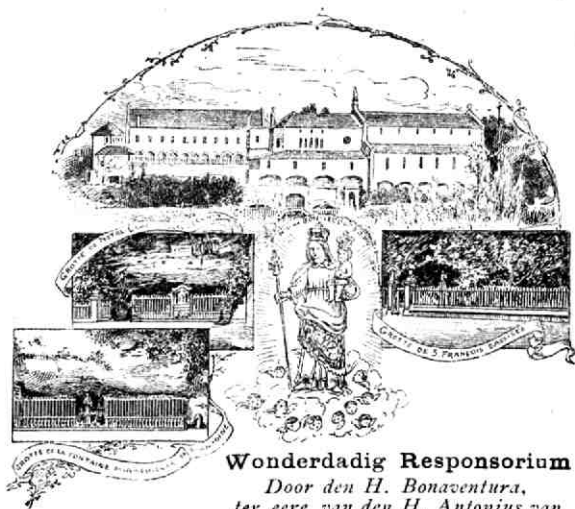

kinderlijk, hoewel eene zachte ernst er op uitgedrukt lag. Zijn voorhoofd was breed, zijn blik doordringend, in het geheel drukte zijne trekken de grootste goedheid uit. Onwillekeurig voelde men zich tot hem getrokken, en zelfs zij, die hem niet kenden, werden getroffen en als overmeesterd door den glans van heiligheid die uit geheel zijn wezen straalde.

De wonderen bij het graf van den wonderdoener waren zoo schitterend, dat Paus Gregorius IX, een groot bewonderaar zijner deugden, hem reeds op het Pinksterfeest van het volgende jaar, 30 Mei 1232, in de rij der heiligen opnam. 't Is onmogelijk te beschrijven met welken luister Padua deze heerlijke gebeurtenis vierde. Men denke alles uit wat de levendigste dankbaarheid in Italië kan uitwerken en men zal de pracht niet te hoog schatten, waarmede de inwoners van Padua voor de eerste maal het feest van onzen grooten wonderdoener vierde.

Maar weldra, helaas! viel deze ongelukkige stad, die eens door Antonius bevrijd was geweest van de wreedheden van Ezzelino in de macht van dezen bloeddorstigen man, die haar gedurende zeventien jaar onder zijne ijzeren hand teisterde. Hoe groot was dan ook niet de blijdschap der inwoners, toen hun op geheimzinnige wijze werd medegedeeld, dat de stad binnen acht dagen, door tusschenkomst van den H. Antonius, van het vernederend juk, waaronder zij gebogen ging, zou bevrijd worden. De uitkomst beantwoordde aan de verwachting en in hunne dankbaarheid besloten de overheids personen der stad, eene prachtige kerk te voltooiën, welke ter zijner eer, en terwijl de H. Bonaventura generaal der orde was, was gesticht in 1263; de overblijfselen des heilige moesten naar de prachtige basiliek worden overgebracht, die door de dankbaarheid en godsvrucht der inwoners van Padua was tot stand gekomen. Den 6de April van hetzelfde jaar werd het lichaam van den heiligen Antonius opgegraven. Het werd door den H. Bonaventura zelven herkend. De beenderen waren nog ongeschonden, doch het vleesch was tot stof vergaân; alleen de tong was geheel in goeden staat, rood en frisch als die van een levend mensch. Diep bewogen over dit wonder, nam de generaal eerbiedig deze tong in zijne handen, bracht ze aan zijne lippen en sprak, als in verrukking deze onsterfelijke woorden: « *O gelukzalige tong, die zoo dikwijls den Heer hebt geprezen en zoo uitmuntend anderen hebt geleerd Hem te prijzen, nu zien wij hoe kostbaar gij voor den Heer geweest zijt.* »

Zij werd in een kristallen reliekkas geplaatst welke met goud en edelgesteenten was versierd, en de beenderen werden in een prachtig graf gesloten. De seraphijnsche leeraar vervaardigde ook in een opwelling van bewondering en liefde het uitmuntend gezang *Si quis*, bijgenaamd het wonderdadig responsorium, wegens de gunsten, die zij verkrijgen, die hetzelfde met godsvrucht bidden.

Wonderdadig Responsorium

*Door den H. Bonaventura,
ter eere van den H. Antonius van
Padua, vervaardigd.*

(100 dagen aflat iedere keer: volle aflat te verdienen eens per maand, zoo men het dagelijks gedurende eene maand bidt.)

Wilt gij mirakelen zien,
De dood verliest zijn buit,
Dwaling, duivel en ellenden
En melaatschheid doet hij wen-
Ziekte wordt gestuit. [den,

*De zee gehoorzaamt hem,
De boeien vallen neer.*

Van jeugd en grijsheid heelt
[de kwalen;

*En wat er ook moog dwalen,
Men vindt 't spoedig weer.*

Gevaren ook verdwijnen,
Gebreken nooddruft keert niet
[weer;

Dat zij, die 't ondervonden
Voor al van Padua, 't verkon-
Ter eere van den Heer! [den,

De zee gehoorzaamt enz.:

Si quæris miracula,
Mors, error, calamitas,
Dæmon, lepra, fugiunt,
Ægri surgunt sani.

Cedunt mare, vincula;
Membra, resque perditas
Petunt et accipiunt
Juvenes et cani.

Pereunt pericula;
Cessat et necessitas;
Narrent hi, qui sentiunt,
Dicant Paduani.

Cedunt, etc.

Glorie zij den Vader, den Zoon en den H. Geest.

De zee gehoorzaamt en :

ÿ. Bid voor ons, H. Antonius ;

Ë. Opdat wij der beloften van Christus waardig worden.

LAAT ONS BIDDEN

Moge, o mijn God, de godvruchtige gedachtenis van den Gelukzaligen Antonius uwen belijder, uwe Kerk verheugen, opdat zij voortdurend door geestelijke hulp moge versterkt worden, en verdiene een eeuwig geluk te genieten. Door Christus onzen Heer. Amen.

Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.

Cedunt, etc.

ÿ. Ora pro nobis, beate Antoni ;

Ë. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

OREMUS

Ecclesiam tuam, Deus, Beati Antonii Confessoris tui commemoratio votiva lætificet, ut spiritualibus semper muniatur auxiliis, et gaudiis perfrui mereatur æternis. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Geschrift of brief van den H. Antonius.

ZIEHIER HET KRUIS † DES HEEREN

VLUCHT VIJANDEN VAN ONS HEIL
DE LEEUW VAN JUDA'S STAM
DE SPRUIT VAN DAVID HEEFT VER-
WONNEN,

ALLELUIA ! ALLELUIA !

ECCE CRU † CEM DOMINI

FUGITE PARTES ADVERSÆ
VICIT LEO DE TRIBU JUDA,
RADIX DAVID :

ALLELUIA ! ALLELUIA !

Aflaat van 100 dagen, eens per dag te verdienen en toepasselijk op de zielen van het vagevuur. (Leo XIII, 21 Mei 1892.)

Gewoonlijk voegt men er de volgende versen met gebed bij :

ÿ. H. Antonius, die de duivelen hebt verdreven, bid voor ons.

Ë. Opdat wij der beloften van Christus waardig worden.

LAAT ONS BIDDEN

Moge, o mijn God, de godvruchtige gedachtenis van den Gelukzaligen Antonius uwen belijder, uwe Kerk verheugen, opdat zij voortdurend door geestelijke hulp moge versterkt worden, en verdiene een eeuwig geluk te genieten. Door Christus onzen Heer. Amen.

Bevrijd ons, H. Antonius van de listen des duivels.

ÿ. Sancte Antoni dæmonum effugator, ora pro nobis.

Ë. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

OREMUS

Ecclesiam tuam, Deus, Beati Antonii Confessoris tui commemoratio votiva lætificet, ut spiritualibus semper muniatur auxiliis et gaudiis perfrui mereatur æternis. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Ab insidiis diaboli, libera nos, sancte Antoni.

Ontstaan van den Brief.

Onder de regeering van den koning Dionysius was er te Portugal iemand, die hevig door den duivel werd gekweld. Dikwijls verscheen haar deze vijand van ons heil onder de gedaante van Jesus aan het kruis, welke haar aanzette, zich in de Taag te werpen, ten einde vergiffenis harer zonden en het geluk des hemels te verkrijgen. Ten laatste, door de leugenachtige voorstellen des duivels bedrogen, besloot de ongeluk-

kige werkelijk zich te gaan verdrinken. Op haar weg kwam zij bij eene kapel der Franciscanen en ging er in. Nadat zij zich voor het altaar van den H. Antonius had neergeworpen, smeekte zij de hulp van den heilige af, om hare ziel te redden, waarna zij door de gedachte aan haren aanstaanden dood en van vermoeienis weldra insliep.

Terwijl zij nu sliep, verscheen haar de H. Antonius, bracht haar van haar voornemen af, en gaf haar een stuk perkament, wat zij altijd bij zich moest dragen. Toen zij ontwaakte, vond zij om haar hals het kostbare blad, waarop

men de weinige regels las, welke in het vervolg *Geschrift of Brief van den H. Antonius* werden genoemd.

Aanstands ondervond zij de krachtdadigheid van dit hemelsch geneesmiddel; de bekoring en het overwicht van Satan verdwenen op het oogenblik zelve.

Nadat de koning van Portugal van het wonder had gehoord, wilde hij het wonderbaar geschrift zien en liet het bij zich brengen. Zoodra de arme vrouw van haren kostbaren schat was beroofd, viel zij wederom in de macht des duivels. Men bracht haar nu een nauwkeurig afschrift van den wonderbaren Brief. Zij ontving het met vertrouwen en droeg het dag en nacht bij zich. Van af dit oogenblik, kreeg zij den vrede des harten weder, en werd zij geheel van hare bekoringen bevrijd, welke zich gedurende de twintig jaar, die zij nog op aarde doorbracht, in 't geheel niet meer vertoonden. De koning bewaarde het oonspronkelijke bij de relikwiën van de kroon. (P. Jean de la Haye, Bollandisten. *Act. S. S. Junii*, t. III.) Later heeft men bij den Brief de versen en het gebed van den heilige gevoegd.

Gedurende zijn leven verjoeg de H. Antonius de duivels door het teeken van het H. Kruis; hij had hiervan dikwijls de kracht ondervonden; is het dan te verwonderen, dat hij hetzelfde als onfeilbaar geneesmiddel gaf tegen de aanvallen van Satan? De kracht van het Kruis is altijd dezelfde gebleven. Ook nog in onzen tijd vreest de hel den Brief van den H. Antonius. Vele christenen zijn van bekoringen bevrijd, en hebben talrijke gunsten en kostbare geestelijke hulp in de moeilijkheden, beproevingen en ziektes verkregen, door het dragen en bidden van dezen wonderbaren Brief.

De Brief wordt even als eene medaille om den hals gedragen, ook kan men hem, gedrukt op linnen, aan een schapulier of aan een kleedingstuk vasthechten. Het is goed hem nimmer af te leggen.

Paus Sixtus V heeft den Brief laten beitelen op het voetstuk van de obelisk van den H. Petrus.

De oprichting eener kerk ter eere van den H. Antonius van Padua en Onze lieve Vrouwe van Bijstand.

De dood van den H. Antonius had geensints de liefde en het levendig vertrouwen ontnomen, aan die bevolking van Frankrijk, aan wie hij het Evangelie had verkondigd; niettemin bewezen die geloovigen vooral, toen zij van den pelgrimstocht terugkwamen naar deze gezegende grotten, waar deze groote heilige zooveel had gebeden en was bewaard gebleven voor den dood, door de machtige be-

scherming van Onze lieve Vrouw onder den titel van Onze lieve Vrouw van Bijstand, den H. Antonius eene geheel bizondere vereering. Deze schoone uitingen van het geloof, welke gedurende de allesverwoestende omwenteling waren onderbroken, begonnen hoe langer hoe meer zich meer te vertoonen. Ook in onze dagen trokken geheele scharen pelgrims naar deze gewijde grotten, en hebben hunne vereering betuigd voor deze gezegende plaatsen, welke het middelpunt uitmaken van de godsvrucht tot den H. Antonius in Frankrijk.

Maar weldra zag men, dat het kleine heiligdom, waarin de heilige Geheimen werden opgedragen (terwijl de kerk was verwoest), veel te klein was om de menigte te bevatten en ze tegen regen en wind te beschutten.

Mgr. Bertaut, bisschop van Tulle, die den H. Antonius bijzonder vereerde, spoorde nu alle vrome geloovigen aan, ten minste *een steentje* te offeren voor den bouw eener nieuwe kerk. Deze is nu bijna geheel gereed, de styl is eenvoudig, doch voor het doel zeergoed toegepast en uitgewerkt.

Het beeld van de Onbevleete Maagd, beschermster van de orde der Franciscanen, geplaatst in het gevelportaal, hetwelk het heiligdom scheidt van het schip der kerk, is gericht naar de groote plaats, welke zich voor de grotten bevindt. In hare armen houdt zij haren welbeminden zoon, terwijl haar rechterhand een kruis omvat, waarvan het einde uitloopt in een schicht, welke de tong van den hel-schen draak doorboort. Bij het aanschouwen van dit beeld, daalt eene zoete blijdschap in het hart en het zegt als 't ware tot de ziel, dat zij alles van Maria zal verkrijgen, door het verbreiden van den eeredienst van haren welbeminden leerling.

Zijne Heiligheid Leo XIII verleende plechtige zegeningen en kostbare aflaten aan alle geloovigen, die door hunne giften, hoe gering ook, hadden medegewerkt aan den bouw van deze kerk, die alzoo een nationaal heiligdom moest worden, wjl geheel Frankrijk had bijgedragen dezelve op te richten, ter eere van dezen onvergelykelijken heilige, dien Frankrijk het recht heeft, ter wille van zijne afkomst, als een groot en *doorluchtig Franschman* te beschouwen.

Het Liefdewerk van het St. Antonius-brood.

Te Brive zelfe heeft dit zoo schoon en nuttig werk het eerst een aanvang genomen. Arme werklieden, die aan het klooster en andere gebouwen werkten, zouden broodgebrek geleden hebben, zoo de H. Antonius niet uit den hemel, zijne religieusen en andere personen had opgewekt

in hunne behoefte te voorzien. Dit liefdewerk bestaat nog ; om er deel aan te nemen, is het voldoende den P. Gardiaan van het klooster te schrijven, en hem gebeden te vragen ten einde door de tusschenkomst van den H. Antonius de gunst te verkrijgen, welke men verlangt, terwijl men eene *aalmoes* belooft voor *het brood der armen*, zoo de gunst verkregen is.

Een groot aantal kloosters hebben dit liefdewerk opgericht en daarvan wonderbare uitwerkselen verkregen. Onder andere steden, te Toulon, waar juffrouw Bouffier eene eenvoudige naaister in eene kleine bidplaats een beeld van den H. Antonius heeft geplaatst, voor hetwelk dag en nacht eene votieslamp brandt. Men vindt er twee bussen voor hen, die er komen bidden, waarvan de eene de verzoekschriften bevat, en de andere de aalmoezen voor de verkregene gunsten. Deze giften vloeien zoo menigvuldig dat men daarmede de arme kinderen der stad en omstreken behoorlijk van tarwebrood kan voorzien, hetgeen Antonius-brood wordt genoemd.

Het liefdewerk van het Antonius-brood bestaat hierin, dat men, om de armen aan brood te helpen, eene aalmoes geeft in ruil van de bijzondere gunst, welke men den H. Antonius heeft gevraagd.

De wonderbare uitwerkselen van de bescherming van den H. Antonius, de buitengewone gunsten en de verrassende hulp, waarmede deze goede heilige zijne vereerders begunstigt, hebben dit werk in korten tijd eene waarlijk aan het wonderbare grenzende uitbreiding gegeven. Het is nu opgericht in een groot aantal steden en parochiën van alle streken van Frankrijk.

Ook in Nederland heeft men een begin gemaakt met dit liefdewerk, en zijn alle geestelijken bereid, liefdegiften voor dit doel te ontvangen, en ze ter eere van den H. Antonius voor het brood der armen te besteden. Ook de St. Vincentius vereeniging waartoe de Uitgever dezes behoort, ziet zich gaarne belast met die liefdegaven te ontvangen en goed te besteden.

Moge dit liefdewerk zich hoe langer hoe meer uitbreiden tot eer van God en den heilige, die boven allen zoozeer is begunstigd, en van wien de Voorzienigheid zich zoo gaarne bedient, om over hen, die hem aanroepen, hare rijkste zegeningen uit te storten. Bij het eindigen van dit werkje, geschreven met een dankbaar hart, ter eere van den H. Antonius, smeeken wij hem, hetzelfde te zegenen, opdat door hetzelfde, zijn eeredienst verbreed worde, en velen hunne toevlucht tot hem mogen nemen.

Bij den Uitgever dezes e verschenen

K. M. A. L. WULFINGH, Redemptorist

Meditationen van den H. Alphonsus Maria de Liguori

Opnieuw uit het Italiaansch vertaald en gerangschikt
voor alle dagen van het jaar,
met een Alfab. Register 4 dln., ieder ruim 400 bladz.
Prijs: Ingenaaid f 6. — Gebonden in linnen f 9. —

B. J. PIERIK S. J.

VERZAMELING VAN TEKSTEN

Uit de H. Schrift en de H. Vaders
ter vervaardiging van bedprentjes voor Overledenen.
Ingen. f 0.75. — Geb. f 1 —

H. J. A. COPPENS

R. K. Pr. en Secretaris van Z. D. H. den Bisschop
van Haarlem

De Lessen mijner Moeder

Godvruchtige Onderrichtingen,
getrokken uit het leven van de Allerheiligste Maagd Maria,
in 72 hoofdstukken, met gebeden enz.
Prijs: Gebonden in linnen bandja f 0.90

W. VAN NIEUWENHOFF, S. J.

Leven van den H. Ignatius van Loyola

2 dln., tezamen 1000 bladz., met 2 platen.
Prachtige inhoud.
Prijs: Ingenaaid f 6. — Gebonden f 8. —

EN TER PERSE

Leven van den H. Franciscus Xaverius

APOSTEL VAN INDIEN EN JAPAN

Door W. VAN NIEUWENHOFF, S. J.
met 1 plaat en kaart ongeveer 700 bladz. f 4. —